

Paweł Piotrowski, Niech w święto radosne - sekw

Niech w święto radosne Paschalnej Ofiary
składają jej wierni uwielbień swych dary.
Odkupił swe owce Baranek bez skazy,
pojednał nas z Ojcem i zmył grzechów zmaży.

Śmierć zwarła się z życiem i w boju, o dziwy,
choć poległ Wódz życia, króluje dziś żywy.
Maryjo, Ty powiedz, coś w drodze widziała?
Jam Zmartwychwstałego blask chwały ujrzała.

Żywego już Pana widziałam grób pusty
i świadków anielskich, i odzież, i chusty.
Zmartwychwstał już Chrystus, Pan mój i nadzieja,
a miejscem spotkania będzie Galilea.

Wiemy, żeś zmartwychwstał, że ten cud prawdziwy,
o Królu Zwycięzco, bądź nam miłościwy.

Sekwencja – w chrześcijaństwie to rodzaj religijnej kompozycji wokalne, zbliżonej do hymnu, popularna w średniowieczu. Wynalezienie sekwencji przypisuje się najczęściej Notkerowi Balbulusowi (ok. 840-912), mnichowi z św. Gallu.

- IX-XI wiek, w zakonach benedyktyńskich Francji i Szwajcarii
- XII-XVI wiek, główny ośrodek w Paryżu, doskonalsze formy.

Dziś znanych jest około 5 tysięcy tekstów sekwencji. Najstarsze polskie sekwencje, spośród około